

Nátán Alterman / A KITETT GYERMEK

Hogy megszült az anyám, egy vadidegen
kerítés tövébe kitett,
arcom, akár kút fenekén, odalenn,
arca fölöttem, kút mélye felett,
s már menekült, már nincs nyoma sem,
a hold ragyogott hidegen.

Indultam a mélyből még hajnal előtt,
mint lábhoz a labda ha visszagurul,
mert tudtam, ez órán meglelem őt,
ki elrúgott magától cudarul,
mint lábhoz a labda ha visszagurul,
ármkarom a nyakára simul.

Ő ármkaromat, bár látja az Úr,
letépi nyakáról, mint a nadályt,
de eljön az új éj, s nem szabadul,
mert eljövök újra, nap éjre ha vált,
mert eljövök újra az éjeken át,
míg végre megadja magát.

Álmai terme kitáru elém,
lelkem a lelkét övezi,
és mindene már csakis én vagyok, én,
más nem is kell neki,
anyai szerelme örökre enyém,
mint kifeszült húr zeng a szivén.

És látja az Úr: magához ölel,
aki egykor megtagadott,
eztán enyém az a szent anyamell,
emlőire ármként rátapadok,
s jussa kinek nem volt anyatej,
már soha többé nem hagyom el.

Majd csupa ránc lesz arca, akár
az én kicsi arcom valaha,
és ármkezem őt öltözteti már,
mint eleven gyerekét az anya,
ruhája fehér és a gyolcsa puha,
s már viszem is, de ne tudja, hova.

VAGYIM BRODSZKIJ RAJZA

Elviszem akkor és ott kiteszem,
ahol ő valaha kitett,
arca, akár kút fenekén, odalenn,
fölötte az arcom, kút mélye felett,
és vége a harcnak, nincs nyoma sem,
világol a hold hidegen.

SZÉKELY MAGDA FORDÍTÁSA